

Sygn. akt XI W 1544/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Aleksandra Szustakiewicz

bez udziału oskarżyciela publicznego

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Wspólnoty Mieszkaniowej ul. (...) w W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2018 roku, 21 czerwca 2018 roku, 18 lipca 2018 roku

sprawy P. B.

urozonego (...) w L.

syna C. i J. z domu W.

obwinionego o to, że:

w okresie czasu od dnia 23.04.2015 r. do dnia 25.04.2015 r. w godz. 16:00-16:35 w W. przy ul. (...) poprzez naklejanie kartek na obiektyw dwóch pracujących kamer monitoringu uczynił je niezdatnymi do użytku, czym działał na szkodę mieszkańców budynku przy ul. (...) w W.,

tj. za wykroczenie z art. 124§1 kw.

I. Obwinionego P. B. w ramach zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu uznaje za winnego tego, że:

1) w dniu 23 kwietnia 2015 roku w W. przy ul. (...) poprzez naklejanie kartek na obiektyw dwóch pracujących kamer monitoringu uczynił je niezdatnymi do użytku, czym działał na szkodę mieszkańców budynku przy ul. (...) w W.,

tj. wykroczenia z art. 124§1 kw,

2) w dniu 25 kwietnia 2015 roku w W. przy ul. (...) poprzez naklejanie kartek na obiektyw dwóch pracujących kamer monitoringu uczynił je niezdatnymi do użytku, czym działał na szkodę mieszkańców budynku przy ul. (...) w W.,

tj. wykroczenia z art. 124§1 kw

i za to na podstawie art. 124§1 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 1544/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Budynek przy ul. (...) w W. zarządzany był przez Wspólnotę Mieszkaniową, której członkami byli właściciele większości mieszkań. W piwnicy budynku znajdowały się lokale użytkowe należące do Zarządu Gospodarowania Nieruchomościami w dzielnicy (...). Od 2011 roku najemcą dwóch z nich było Stowarzyszenie (...), którego przedstawicielem był P. B..

Do roku 2015 pomiędzy P. B. a członkami Wspólnoty Mieszkaniowej, w tym z M. Ś., T. M. i A. A., narastał konflikt, który odzwierciedlał się w składaniu różnego rodzaju zawiadomień do organów ścigania o popełnienie wykroczeń lub przestępstw przez każdą ze stron.

W dniu 16 kwietnia 2015 roku zarząd Wspólnoty Mieszkaniowej podjął uchwałę o zamontowaniu w budynku, w tym także w korytarzu piwnicy, w której znajdowały się lokale ZGN, kamer monitoringu. Montaż rozpoczęto w dniu 21 kwietnia 2015 roku.

W dniu 23 kwietnia 2015 roku oraz 25 kwietnia 2015 roku P. B. nakleił papierowe kartki na obiektywy dwóch pracujących kamer monitoringu znajdujących się w piwnicy, przez co nie mogły one rejestrować obrazu.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- zeznań świadka A. A. (k. 9, 202 – 202v.),
- zeznań świadka P. A. (k. 250),
- zeznań świadka T. M. (k. 250),
- rachunków (k. 176 – 177),
- wyjaśnień obwinionego P. B. ze sprawy Prokuratury Rejonowej (...) sygn. akt 2 Ds. 1151/15/AK (k. 31-31v.)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony P. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu. Wyjaśnił, że dbał o dobro wspólnoty, nawet gdy go o to nie proszono. Przyznał, że wielokrotnie dochodziło pomiędzy nim a niektórymi członkami wspólnoty do konfliktów, które kończyły się interwencjami organów, jak też różnego rodzaju postępowaniami. Wyjaśnił, że jest mu wiadome o tym, że kamery były zasłaniane, jednak nie wie, kto to robił, on sam tego nie robił, jak też nigdy nie przyznał do popełnienia takiego czynu w żadnym postępowaniu. Obwiniony wyraził dezaprobatę, co do faktu umieszczenia kamer monitoringu w piwnicach, z uwagi na prowadzoną w lokalach piwnicy działalność Stowarzyszenia (...), odwiedzających to miejsce petentów, jak też z uwagi na fakt, iż dostęp do pomieszczeń przez niego użytkowanych możliwy był po uprzednim wpisaniu kodu na panelu, który to kod z uwagi na monitorowanie mogłyby poznać osoby postronne. Obwiniony wyjaśnił także, iż nikt nie zapytał go o zgodę na zamontowanie monitoringu w tym miejscu, jednocześnie zastrzegając, że zgody tej by nie wyraził. Twierdził ponadto, że członkowie wspólnoty poprzez prowadzenie szeregu działań uniemożliwiali mu korzystanie z lokali, choćby przez to, że przez okres kilku miesięcy, w pomieszczeniach przez niego używanych, nie zamontowano domofonu.

Po uzyskaniu akt, odczytano wyjaśnienia obwinionego złożone w sprawie 2 Ds. 1151/15/AK, w której przedstawiono mu zarzut popełnienia przestępstwa z art. 288§1 kk polegającego na tym, że w dniu 27 kwietnia 2015 roku w W., przy ul. (...), dokonał uszkodzenia mienia w postaci dwóch kamer monitoringu wizyjnego, znajdujących się w piwnicy tego budynku poprzez zaklejenie ich obiektywów, powodując niemożność nagrywania obrazu czym spowodował straty i działał na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej (...). W wyjaśnieniach tych obwiniony przyznał, że początkowo codziennie zaklejał kamery ręcznikiem papierowym i taśmą samoprzylepną, a czynił to dlatego, że codziennie było to zrywane. Z uwagi na sprzeczności z wyjaśnieniami złożonymi w sprawie niniejszej wyjaśnił, że nie przyklejał do kamer niczego, co mogłoby je uszkodzić.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym także wyjaśnienia obwinionego złożone przez niego w innej sprawie, jak też spójne i logiczne zeznania świadków, nie potwierdza wskazanego przez obwinionego stanowiska w niniejszej sprawie. Zwrócić bowiem należy szczególną uwagę na szereg istotnych nieścisłości w wyjaśnieniach obwinionego, złożonych w tej, ale i innych sprawach z jego udziałem, które w zestawieniu ze sobą wykluczają się wzajemnie. Zwrócić także należy uwagę na to, że po odczytaniu obwinionemu wyjaśnień ze sprawy 22 Ds. 1151/15/AK, zmienił swoje dotychczasowe wyjaśnienia w niniejszej sprawie, podając, że nie przyklejał do kamer niczego, co mogłoby je uszkodzić, gdzie uprzednio twierdził, że nie przyklejał do kamer niczego w ogóle i nie wie, kto to robi. To powoduje, że relacja obwinionego co do zarzucanego mu w sprawie niniejszej czynu, nie jest wiarygodna. Nie znajduje ona także potwierdzenia w zgodnych zeznaniach świadków oraz w zasadach doświadczenia życiowego i logicznego myślenia. W ocenie sądu wyjaśnienia obwinionego stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za dokonany czyn zabroniony.

Sąd dał wiarę w pełni zeznaniom świadków A. A., P. A. i T. M.. Zeznania świadków, zarówno w szerszym kontekście przy określaniu przez nich tła konfliktu, jak i co do okoliczności faktycznych rozpatrywanego zdarzenia, są spójne, logiczne i konsekwentne, uzupełniają się wzajemnie, jak również znajdują potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego oraz logicznego myślenia. Świadkowie czerpali wiedzę o zdarzeniu z osobistego przejrzenia nagrań z czasu i miejsca, w którym doszło do zdarzenia, a które to nagranie dołączono na nośniku do akt sprawy (k. 10), jednak z uwagi na uszkodzenie nośnika, nie było możliwym jego odtworzenie na rozprawie. Świadkowie w sposób spójny i przejrzysty przedstawili przebieg zderzenia, wskazując bez cienia wątpliwości, że to obwiniony P. B. w dniu 23 i 25 kwietnia 2015 roku dokonał zaklejenia kamer kartkami w piwnicy przy ul. (...) w W., przez co nie mogły one spełniać swojej roli. Jednocześnie sąd także przy ocenie zeznań świadków uwzględnił fakt, że są to osoby, z którymi obwiniony pozostaje w konflikcie. Nie odbiera to jednak owym zeznaniom mocy dowodowej, z uwagi na to, że zeznania złożone zostały przez świadków w sposób swobodny i niezależny, a w kontekście wyjaśnień obwinionego, złożonych przez niego do sprawy 2 Ds. 1151/15/AK, jawią się one jako w pełni wiarygodne.

Wobec wskazanych przez obwinionego okoliczności co do jego zdrowia psychicznego, przeprowadzono dowód z opinii biegłego psychiatry B. P., który to dowód sąd w całości uwzględnił. Z opinii tej wynika, że stan psychiczny P. B. nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność obwinionego w chwili czynu i prowadzonego postępowania nie budzi wątpliwości. W ocenie sądu opinia została sporządzona rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem zawodowym przez osobę kompetentną. Opinia biegłego jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności, a wnioski z niej wynikające są należycie uzasadnione.

Z powyższego wynika, że obwiniony nie działał w okresie czasu, a w konkretnych – odrębnych dniach, to jest 23 i 25 kwietnia 2015 roku, a jego zachowanie polegało na tym, że w W. przy u. (...), poprzez naklejanie kartek na obiektyw dwóch pracujących kamer monitoringu, uczynił je niezdatnymi do użytku, czym działał na szkodę mieszkańców budynku przy ul. (...) w W., to jest wyczerpało znamiona dwóch wykroczeń z art. 124§1 kw. W związku z tym dokonano adekwatnej zmiany w opisie czynu zarzucanego wnioskiem o ukaranie przyjmując w wyroku dwa odrębne czyny.

Przepis art. 124§1 kodeksu wykroczeń przewiduje odpowiedzialność każdego, kto umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku cudzą rzecz, jeżeli szkoda nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia. Zniszczenie rzeczy polega na takim na nią oddziaływaniu, w wyniku którego przestaje ona istnieć, ale w sposób istotny zmienia jej właściwości, przez co nie nadaje się ona już do użytku zgodnego z jej pierwotnym przeznaczeniem. Uszkodzenie rzeczy polega natomiast na takiej ingerencji w jej właściwości, która nie powoduje zniszczenia, jednakże skutkuje zmniejszeniem jej wartości. Natomiast uczynienie rzeczy niezdatną do użytku to takie na nią oddziaływanie, które uniemożliwia lub w znacznym stopniu utrudnia normalne korzystanie z tej rzeczy, pomniejszając jej wartość użytkową, ale nie naruszając jednak jej substancji, materii (por. P. Daniluk, (red.) Kodeks wykroczeń. Komentarz, Warszawa 2016).

Zachowania obwinionego, to jest zaklejenie dwóch pracujących kamer w piwnicy budynku przy ul. (...) w W., istotnie powodowało, że stały się one niezdatne do użytku, nie spełniały swojej roli, ponieważ po ich zaklejeniu nie nagrywały

obrazu, a do tego zostały przeznaczone i zamontowane. Stwierdzić należy, iż ostatecznie wymagały także naprawy w serwisie, aby ponownie nadawały się do użytkowania zgodnie z ich przeznaczeniem.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, który uznał za wysoki, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Uwzględnił również stopień winy, który uznał za znaczny, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. P. B. jest kawalerem, utrzymującym się z oszczędności i przebywającym na urlopie bezpłatnym, nie ma nikogo na utrzymaniu (k. 202v.), był uprzednio karany za przestępstwa (k. 169). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynów, w tym uczynienie niezdatnym do użytku kamer monitoringu, którego koszt zakupienia, montażu i naprawy ponoszą wszyscy mieszkańcy Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W., na podstawie art. 124§1 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzono obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 400 złotych. Zdaniem sądu orzeczona kara będzie odpowiednią sankcją karną za czyny przez obwinionego popełnione oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie również sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 140 zł zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 40 złotych.

Na marginesie podnieść należy, iż w sprawie nie nastąpiło przedawnienie orzekania, albowiem zgodnie z art. 45§2 kw w razie uchylenia prawomocnego rozstrzygnięcia, przedawnienie biegnie od daty uchylenia rozstrzygnięcia. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 04 kwietnia 2017 roku uchylił prawomocny wyrok nakazowy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z dnia 17 sierpnia 2015 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania. W związku z tym okres przedawnienia karalności czynów rozpoczął swój bieg od dnia 04 kwietnia 2017 roku i na datę orzekania nie upłynął. Dodatkowo wskazać należy, iż wniosek o ściganie został złożony przez osobę uprawnioną, co zostało konwalidowane w toku postępowania sądowego (k.6, 6v., 98, 99, 118-120).